

ninger og Forhold mellem Magterne; men den, der havde tænkt sig noget saadant, vilde jo have være meget naiv i sin Bedømmelse af politiske Forhold, og jeg tror ikke, at det ærede Medlem i al Almindelighed gør sig skyldig i en saadan Naivitet i Vurderingen af Forholdene i Verden. Jeg tror, man roligt kan sige, at hvad der er indtruffet, er saa nogenlunde, hvad man kunde vente. Der er deri blevet indblandet andre Kriseforhold, som har vanskeliggjort det hele i disse Dage i Genève, og som egentlig ikke staar i Forbindelse med selve de store, vanskelige Stridsspørgsmaal. Men naar det ærede Medlem ud fra alt dette opbygger en Skildring af, hvor trøstesløse Tilstandene er i Europa, ja, saa er der jo ingen af os, der paa nogen Maade vil benægte den Mulighed, at ud af det Kaos, som Verdenskrigen har efterladt i Europa, bryder nye Ulykker ind over denne Verdensdel. Men hvis alle de onde Magter for Alvor slippes løs, som det ærede Medlem her skildrede for os, er der saa et Menneske i denne Sal, det ærede Medlem indbefattet, som kan danne sig blot den svageste Tro paa, at det Militærvæsen, vi har i Danmark, eller som kan tænkes skabt i dette Land, paa nogen Maade vil kunne beskytte vort Folk og vor Selvstændighed overfor et Ragnarok af den Beskaffenhed, som da vilde bryde ud over Verden?

Ærede Medlemmer siger: I vil ingenting lære af, hvad der bliver sagt udefra o. s. v., og I forkynder Danmarks Ringhed. Jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Moltesen, at vi for vort Vedkommende forkynder ikke Danmarks Ringhed, og jeg tror heller ikke, det har været hans Mening i al Almindelighed at sige dette. Der er Omraader, hvor jeg mener, Danmark har ydet en saa ærefuld Indsats i Udviklingen, at vi fuldt og helt kan være det bekendt. Men det, vi erkender, er Danmarks ringe militære Magt. De særlige Forhold, der gør sig gældende for Danmark, er den fuldkomne militærpolitiske Afmagt, hvori Kendsgerningerne nu en Gang har anbragt dette Land, og hvis ærede Medlemmer vil vende sig mod dette Grundlag for vore Betragtninger, saa er der ingen anden Vej end gennem en Redegørelse for de Kræfter, vi raader over, for de Muligheder, der foreligger, at gøre det blot nogenlunde sandsynligt, at der kan være blot eet Tilfælde, hvor vi kan yde en militær Indsats af nogen Betydning. Jeg har spurgt om dette hver Gang, vi har haft denne Forhandling her i Tinget. Jeg har aldrig faaet blot Artydning af Svar paa dette Spørgsmaal. Det er Stemmingsbetragtninger, det er en almindelig Følelsesbaggrund, der bygges

paa. . . (Afbrydelse). Ja, jeg ved ikke, hvilke Betragtninger der nogen Sinde har været anført, som sandsynliggør, at det nuværende danske Militærvæsen kan yde nogen alvorlig Indsats i nogen som helst alvorlig Situation. Det, man derimod siger, er, at vi kan ikke være bekendt ikke at have mere Militærvæsen end det, der her er foreslaaet; men dette Synspunkt har jo intet som helst at gøre med de reelle Muligheder, der knytter sig til dansk Militærvæsen, og jeg er stadig af den Opfattelse, at vi bedre kan være bekendt at se Sandheden i Øjnene end at blive ved at leve paa Illusioner om, at det er muligt fra dette Lands Side at yde en virkelig militær Indsats. Og naar man hører de ærede Medlemmer diskutere, ja, saa faar man af det ærede Medlem Hr. Holstein at vide, at den Ordning, der nu findes, duer til slet ingenting, og man faar at vide, at de militære Myndigheder er uenige om de forskellige Ordninger, men aldrig nogen Redegørelse for, hvilken Nytte, hvilke Muligheder der kan knytte sig til en af disse Ordninger.

Dernæst har det almindelige Indtryk af Gesandternes Indberetninger været diskuteret meget stærkt her i Dag. Jeg har allerede sagt, at mit Indtryk af disse Indberetninger er, at de ikke føjer noget nyt til, hvad vi alle sammen vidste i Forvejen. De lejlighedsvisse Udtalelser af en og anden Politiker, som er blevet indberettet af danske Gesandter, giver et Helhedsbillede, der ganske svarer til de Stemninger blandt fremmede Politikere, til hvilke vi i Forvejen havde Kendskab ad Pressens Vej og paa mange andre Maader. Der er intet nyt, der er intet, der paa nogen Maade kan danne Grundlaget for en forandret Opfattelse i denne Sag. Det siges af ærede Medlemmer, at Udlandet har en stærkt Interesse for Danmarks Militærvæsen, og det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde nu, at de tog nok deres Standpunkt ud fra egen Interesse; men deres Interesse i danske Forhold. Jeg tror at kunne sige, at Indtrykket af alt, hvad der foreligger fra Udlandets Side, netop er dette, at man ikke tager sit Standpunkt overfor Forslag af denne Beskaffenhed ud fra den og den bestemte Stats Interesser i særlige danske Forhold, men derimod ud fra sin Stilling til tilsvarende Krav i vedkommende Land; hvert Sted bestemmes Holdningen af, hvorvidt man staar overfor Krav om stor Nedrustning i det paagældende Land selv, og hvilket Standpunkt den paagældende Regering eller det paagældende Parti indtager overfor dette Krav. En virkelig Interesse for danske Forhold, et Forsøg